

Arrest

nr. 200 724 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DAYEZ
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 januari 1972.

1.2. De verzoekende partij treedt op 26 maart 2005 in het huwelijk met mevrouw A.M., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 25 mei 2005 dient zij, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische

onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt, in deze hoedanigheid, toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 2 september 2008 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen de verzoekende partij en mevrouw A.M.

1.4. De verzoekende partij treedt op 2 november 2009 in het huwelijk met mevrouw I.B., die eveneens de Marokkaanse nationaliteit bezit. Mevrouw I.B. komt op 21 november 2010 in het kader van gezinshereniging naar België.

1.5. De rechtbank van eerste aanleg van Gent gaat op 5 juni 2014 over tot de nietigverklaring van het eerste huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw A.M., wegens schijnhuwelijk. Bij arrest van 21 januari 2016 bevestigt het hof van beroep van Gent de nietigheid van dit huwelijk wegens schijnhuwelijk.

1.6. Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 9 februari 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Artikel 74/20 §2 VW: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging, of voor erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het erkennen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of sociale en culturele banden met zijn land van herkomst.

Betrokkene kwam op 05.10.2003 aan in België in het bezit zijnde van een paspoort voorzien van een C-visum met het oog op een kort verblijf, maar bleek andere bedoelingen met zijn visum te hebben. Hij respecteerde de duur van zijn toegestane visum niet. Op 08.02.2005 werd voor hem vanuit illegaal verblijf een regularisatieaanvraag ingediend op basis van het toenmalige Art 9-3 VW. Op 26.03.2005 trad hij vervolgens te Charleroi in het huwelijk met een 14 oudere Belgische onderdane genaamd [M.A.] [RR...], op 12.04.2005 ging het echtpaar officieel samenwonen. Vervolgens diende hij op 25.05.2005 een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19) op basis van het toenmalige Art 40 VW (gezinshereniging), in afwachting van een beslissing werd hij dezelfde dag ingeschreven in het Vreemdelingenregister (V.R.) en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie (A.I.)

Op 23.08.2005 werd de regularisatieaanvraag dd. 08.02.2005 zonder voorwerp verklaard waarna betrokkene op 25.10.2005 in het bezit gesteld werd van een Identiteitskaart voor vreemdelingen (IK-Vrm.) en ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R) op basis van zijn aanvraag gezinshereniging. Op 16.09.2008 werd betrokkene vervolgens in het bezit gesteld van een C-kaart (thans geldig tot 01.08.2018).

Op 02.09.2008 scheidde hij uit de echt van mevrouw [M.] (overgeschreven op 26.01.2009), waarna hij dd. 02.11.2009 te Marokko opnieuw in het huwelijk trad met de 15 jaar jongere Marokkaanse onderdane [B.I.] [RR ...]. Op 21.10.2010 kwam zij in België aan met een paspoort voorzien van een D- visum teneinde haar echtgenoot te vervoegen op basis van gezinshereniging art 10VW. Ze werd dd. 06.12.2010 ingeschreven in het V.R. en dd. 18.01.2011 in het bezit gesteld van een A- kaart geldig voor 1 jaar. Na 3 jaar tijdelijk verblijf werd zij dd. 09.01.2014 in het bezit gesteld van een B- kaart (thans geldig tot 20.12.2018). Door het voorgaand huwelijk van haar echtgenoot en zijn bijhorend verblijfsrecht kon hij op deze wijze het (afgeleid) verblijfsrecht voor haar openen. Het echtpaar is tot op heden kinderloos gebleven.

Op 21.01.2016 heeft het Hof van Beroep te Gent (ref AR 2014/PGG/ 2277) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent dd. 05.06.2014 (ref 2014/PGG/2277/CDR) bevestigd en heeft zo het huwelijk met Mevr. [M.] vernietigd wegens bewezen schijnhuwelijk. Dit houdt in dat dit huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk, en dus het verblijfsrecht van de echtgenoot, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. Op 19.07.2016 werd de nietigverklaring van het huwelijk overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand.

In het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 04.10.2016 gevraagd alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde zijn situatiecorrect in te schatten - op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 van de wet van 15.12.1980. instructies werden betekend op 15.11.2016. Op 12.12.2016 werden via het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) van Izegem de volgende documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overgemaakt:

-Schrijven vanwege [S.R.], maatschappelijk werkster, verbonden aan het OCMW van Izegem die een weergave van de verblijfshistoriek van betrokkene biedt en er tevens op wijst dat hij in 2010 een eigen woning kocht in Charleroi dewelke hij verhuurt, dat hij een aantal werkzaamheden in dit eigendom deed, dat hij een aantal kredieten heeft lopen, dat hij woonachtig is in een huurhuis in Izegem met zijn huidige vrouw, dat het koppel een kinderwens heeft en meerdere IVF - behandelingen onderging, dat zijn echtgenote meerdere miskramen achter de rug heeft.

- De maatschappelijk werkster haalt verder aan dat betrokkene sinds oktober 2006 tewerkgesteld is in het slachthuis [V.] dat hij in een ploegenstelsel werkt en om deze reden geen inburgeringscursus gevolgd heeft, dat zijn echtgenote wel een inburgeringsattest behaalde en sinds maart 2012 eveneens in het slachthuis [V.] werkt, dat zij nooit financiële ondersteuning genoten wegens het OCMW of andere instanties, dat mijnheer dus volledig in zijn eigen huisvesting en leven kan voorzien, dat hij in België een ruime kennissenkring en veel familie heeft.

De volgende documenten werden eveneens overgemaakt:

-Proces Verbaal (nr. 0005742012) betreffende echtscheiding na eerste huwelijk met mevr. [M.] dd. 12.01.2012

-Getuigenis brief mevr. [M.] dd. 22.08.2016 met reden van echtscheiding

-Brief vanwege advocaat inzake echtscheiding eerste huwelijk met mevr. [M.]

-Getuigenissen brief mevr. [M.] dd. 10.12.2016

-Getuigenis brief mevr. [G.] – dochter van mevr. [M.] waarbij betrokkene tijdens zijn eerste huwelijk verbleef

-Kopie regularisatieaanvraag dd. 08.02.2005 op basis van het toenmalige art 9-3VV.

-Getuigenschrift historiek van woonst dd. 29.11.2016

Deze documenten staan een intrekking van het verblijfsrecht niet in de weg. De documenten insinueren dat het huwelijk niet werd afgesloten met oog op enig verblijfsvoordeel voor betrokkene. Dit onderzoek werd reeds gevoerd waarbij bij vonnis en arrest van de Belgische Rechtbank en Hof de aanwezigheid van een schijnhuwelijk werd bevestigd in hoofde van betrokkene. De vraag die zich nu stelt is welk verblijfsrechtelijk gevolg de DVZ dient te geven aan de gepleegde fraude en de schending van de openbare orde. De kopie van de regularisatieaanvraag dd. 2005 biedt weinig meerwaarde in het kader van het huidig onderzoek, deze bevindt zich eveneens in het administratief dossier van betrokkene, is inmiddels gedateerd en biedt geen zicht op de actuele situatie. Dit geldt eveneens voor het document historiek van woonst, deze worden hier niet in twijfel getrokken en is door DVZ eveneens gekend op basis van een consultatie van de gegevens van het Rijksregister.

De volgende diverse documenten m.b.t. zijn economische integratie werden eveneens overgemaakt:

-Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur slachthuis [V.] dd. 19.10.2006.

-Attest werkgever dd.03.12.2016 met vermelding stiptheid en afwezigheid van problemen

-Attest werkgever dd.08.12.2016: flexibel werkrooster in bedrijf

-1 loonfiche dd. 11.2016, bedrag 1851 Euro met vermelding anciënniteit. 23.10.2006

-Kadastraal inkomen betrokkene

-Lopende kredieten betrokkene

-Verklaring OCMW Izegem dd. 21.11.2016: verkreeg in het verleden geen financiële steun

-Afgesloten verzekeringen dd. 17.10.2008 + 09.12.2016 : auto, brand en levensverzekering

-Getuigenis van J. Mirella verkoopster woning in Charleroi aan betrokkene.

-Aankoopakte woning Charleroi

-Huurovereenkomst huidige woning betrokkene

Uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene werkwilgig is en actief is op de arbeidsmarkt. Zijn economische integratie werd aangetoond en wordt hier dan ook niet verder betwist, zo ook de bewering dat hij in zijn eigen leven en huisvesting voorziet. Betrokkene verkreeg echter op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot hier als niet -EU onderdaan vrije toegang toe (vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend omwille een frauduleus huwelijk te zijn aangegaan met zijn Belgische 'echtgenote'.

Betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie met frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie zowel verblijfsrecht als economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had mogen hebben. Betrokkene bewijst als gevolg van zijn toegang tot de arbeidsmarkt eveneens onroerend goed op het grondgebied te hebben verworven mede door het

verkrijgen van een lening bij de bank [P.B.] NV. De documenten brandverzekering, ziektekostenverzekering, aankoopakte, huurovereenkomst etc. bieden weinig inzicht in de integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er een persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, brand- en andere verzekeringen in orde te stellen. Wat de verhuur van het onroerend goed betreft dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet noodzakelijk in het bezit van enig verblijfsrecht dient te zijn om vastgoed op het grondgebied te verhuren of verkopen.

Bovenstaande documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij een intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht in de weg staan. Zijn persoonlijk gedrag ligt aan de oorzaak van de mogelijke schade waar hij zich op beroept en hij dient er te volgen van te dragen.

De volgende diverse documenten m.b.t. zijn culturele integratie werden eveneens overgemaakt.

-Uittreksel strafregister betrokkene dd. 29.11.2016 (geen veroordelingen)

-Verklaring dokter dd. 29.11.2016: betrokkene werkt sinds 2006 bij het slachthuis en gekend als trouwe patiënt die zijn afspraken nakomt.

-Verklaring dokter dd. 29.11.2016: mevr. [B.I.] in 2015 en 2016 een miskraam

-Document IVF behandelingen mevr. [B.] Universitair Ziekenhuis Gent: echtgenote van betrokkene had 6 afspraken In Vitro behandeling tussen 20.08.2013 en 20.08.2016

-Diverse getuigenissen familie en kennis omtrent betrokkene. Verklaring dd. 07.12.2006 vanwege [J.C.] buurvrouw van betrokkene gehandtekend + kopie identiteitskaart. Verklaart nooit enig probleem met betrokkene te hebben gehad+ Verklaring ongedateerd vanwege [T.L.] gehandtekend + kopie identiteitskaart. Verklaart betrokkene reeds 11 jaar te kennen +Verklaring [S.W.] dd. 30.11.2016: verklaart betrokkene reeds 5 jaar te kennen en dat hij vriendelijk in de omgang is. +Verklaring [U.A.] dd. 29.11.2016; verklaart betrokkene reeds 7 jaar te kennen en dat hij vriendelijk in de omgang is. +Verklaring [A.H.] dd. 28.11.2016: verklaart betrokkene reeds 11 jaar te kennen als collega en buurman, is aangename en respectueuze persoon. + 2 kopie's van identiteitskaarten zonder datum of verklaring

-Gift Greenpeace in 2013 van 54 Euro.

Uit het uittreksel (blanco) strafregister zou moeten blijken dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde. In deze dient te worden opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Gelet op het vonnis en arrest m.b.t. schijnhuwelijk werd betrokkene schuldig aan een schending van de openbare orde, en is een behoud van verblijf op basis van een blanco strafregister niet aangewezen. De verschillende verklaringen van diverse burgers tonen aan dat betrokkene gekend is als een vriendelijke man doch tonen geen overtuigende integratie aan. De medische documenten bewijzen dat hij samen met zijn echtgenote een kinderwens heeft en dat zij pogingen ondernamen om via In- Vitro techniek zwanger te worden, het geeft echter geen kijk op de toekomstige te volgen behandelingen en afspraken en de noodzaak voor een verder verblijf omwille van deze reden op het grondgebied. Het attest Greenpeace toont aan dat betrokkene deze organisatie in 2013 gesteund heeft en bezorgd is om het milieu wat hem siert, doch is deze mondiale bezorgdheid niet gekoppeld aan België. Er werden verder geen elementen aangebracht die de bewering staven dat betrokkene veel familie heeft die in België wonen en verblijven. De algemene bewering kan niet weerhouden worden en het is aan betrokkene om hier een begin van bewijs van te leveren.

Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestiging in zijn land van herkomst lijk zijn leeftijd (44j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd (2003), waardoor de duur van verblijf en zijn socio-economische verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er zijn evenmin tegenaanwijzingen dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zouden staan(Infra), en dit voor zowel betrokkene als voor zijn echtgenote. Op het vlak van socio-culturele banden werden geen elementen aangebracht waardoor kan worden aangenomen dat er nog steeds sterke banden zijn met Marokko. Betrokkene verblijft er immers de eerste 30 jaar van zijn leven. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenote het verblijfsrecht verloor bij beslissing van 18.01.2017 blijft de gezinsband behouden.

Als een gevolg van het geheel van de bovenstaande wetsartikelen wordt betrokkene recht op verblijf ingetrokken.

Huidige beslissing is zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere rechtsgrond."

1.7. Op 18 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van mevrouw I.B.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoeker verblijft reeds lange tijd in België. Sinds ruim dertien jaar speelt het geheel van zijn privé-, gezins- en familielevens zich hier af.

Verzoeker heeft tal van vrienden en familie in België. Zijn broer en verschillende van zijn neven wonen in België. Hij heeft hier tevens een uitgebreide vriendenkring en ook de twee zussen van zijn echtgenote wonen in België.

Hij werkt reeds meer dan tien jaar in het slachthuis [V.] te Izegem, waar ze steeds tevreden zijn geweest over hem als werknemer (stuk 3).

Het echtpaar heeft een grote kinderwens en doorliep de voorbije jaren meerdere IVF-behandelingen (stuk 4). Tot op heden waren deze behandelingen onsuccesvol en verzoekers echtgenote heeft twee miskramen achter de rug. Zij volgt op dit ogenblik een nieuwe behandeling om te proberen zwanger te worden.

De bestreden beslissing, die het verblijfsrecht van verzoeker intrekt, vormt onmiskenbaar een inmenging op zijn privé- en familielevens, zoals gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat verzoeker illegaal in België zal verblijven en dat hij zijn werk en daarmee zijn bestaansmiddelen voor hem en zijn vrouw zal verliezen.

Een dergelijke inmenging is dan pas mogelijk wanneer zij “bij de wet is voorzien” en “in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Niet alleen een evenredigheidstoets zoals voorzien in artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980 dringt zich dus op, maar tevens een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM.

Er wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de gezinsband behouden blijft, daar het verblijfsrecht van verzoekers vrouw tevens ingetrokken werd bij beslissing van 18.1.2017. Deze conclusie is betwistbaar in het licht van het verzoekschrift dat de echtgenote van verzoeker indiende tegen de beslissing in kwestie. Er bestaat immers geen wettelijke bepaling die voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker in te trekken.

Artikel 8 EVRM waarborgt echter niet enkel het recht op eerbied voor het gezinsleven, maar daarnaast tevens het recht op eerbied voor het privéleven en het ruimer familielevens.

Wat betreft het privéleven, zij herinnert aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die in het arrest Üner t. Nederland van 18.10.2006 (nr. 46410/99) het volgende benadrukte (§59):

“[...] However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life.”

De bestreden beslissing bevat echter geen belangenafweging van verzoekers privé- en familielevens in België in het licht van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing, die onmiskenbaar een inmenging vormt in verzoekers privé- en familielevens in België, schendt daarmee artikel 8 EVRM.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

Zie in die zin:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele

schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder laat hierbij verder gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde is.

Zie in die zin:

"Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel in de thans bestreden beslissing is een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574; cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Eenzelfde opmerking geldt voor de opgeworpen schending van artikel 7 van het Handvest" (R.v.V nr. 151.828 van 4 september 2015)

Verweerder wijst er ten overvloede op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder benadrukt dat niet kan worden ingezien op welke wijze de verzoekende partij en mevr. BAYDI Ilham een beschermingswaardig gezinsleven in België zouden onderhouden, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook ten aanzien van mevr. BAYDI een beslissing houdende intrekking van verblijf heeft genomen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar echtgenote beroep zou hebben ingediend tegen de ten aanzien van haar genomen beslissing, benadrukt verweerder dat de beslissing houdende intrekking van verblijf die ten aanzien van de echtgenote van verzoeker genomen werd rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar vele sociale contacten, waaronder haar vriendenkring, de zussen van haar echtgenote, haar broer en verschillende neven.

Verweerder benadrukt vooreerst dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Zie in die zin:

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Terwijl gezinsbanden tussen meerderjarige broers en zussen en neven of nichten pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.

Verzoekende partij maakt zulks geenszins aannemelijk.

Zie in die zin:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Verweerder benadrukt tot slot dat de verzoekende partij zich evenmin kan beroepen op haar grote kinderwens. De verzoekende partij toont daarmee immers niet aan dat zij een beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf kan worden ingetrokken wanneer de aanvrager fraude zou hebben gepleegd die heeft bijgedragen tot het erkennen van het verblijf.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven en dat van haar dochter zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij illegaal op het grondgebied zal verblijven en haar tewerkstelling zal verliezen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op basis van een schijnhuwelijk het verblijf in België verkregen heeft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch disproportioneel van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijfsrecht dat verkregen was in functie van dit nietig verklaard schijnhuwelijk in te trekken omwille van deze fraude.

Door te wijzen op haar jarenlange tewerkstelling, toont de verzoekende partij geen disproportioneel handelen aan van de gemachtigde van de Staatssecretaris. Terecht motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de verzoekende partij op frauduleuze wijze toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt. De verzoekende partij genoot hier als niet-EU onderdaan vrije toegang toe uitsluitend omwille van een frauduleus huwelijk te zijn aangegaan met een Belgische echtgenote. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij aan de oorzaak ligt van de mogelijke schade waar zij zich op beroept en zij hiervan de gevolgen dient te dragen.

De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken.

De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt louter vast dat verzoekende partij niet langer beantwoordt aan de voorwaarden voor gezinshereniging. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekende partij niet terug zou kunnen keren naar België op een ogenblik dat zij wél voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dient

dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond."

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Middels de thans bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken, nu is komen vast te staan dat dit recht op verblijf werd verkregen op grond van een huwelijk met een Belgische onderdaan dat door de bevoegde burgerlijke rechter nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk.

Aldus is komen vast te staan dat dit verblijfsrecht is verkregen op frauduleuze wijze. De nietigverklaring van het huwelijk geldt immers met terugwerkende kracht en heeft tot gevolg dat het huwelijk nooit heeft bestaan en de verzoekende partij in werkelijkheid nooit een familielid van een Belgische onderdaan is geweest. In het verlengde hiervan kon ook het verblijfsrecht op basis van het huwelijk in beginsel nooit zijn ontstaan en is dit vanaf het begin aangetast door bedrog (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). In deze situatie blijkt niet dat, zoals de verzoekende partij voorhoudt, er in casu sprake is van een inmenging in het ingeroepen privé- of gezinsleven waarbij een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De vraag die in casu centraal staat is de vraag of op de verwerende partij een positieve verplichting rust voortvloeiend uit het eerste lid van artikel 8 van het EVRM om de verzoekende partij toe te laten op het Belgische grondgebied te verblijven, nu zij hier sinds 2003 heeft verbleven en hier een gezinsleven heeft opgebouwd met haar huidige echtgenote en dit niettegenstaande het gepleegde bedrog.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is zij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Het EHRM oordeelde ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/20, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bepaling waarin onder meer wordt voorzien dat, indien wordt overwogen het verblijfsrecht omwille van fraude of bedrog in te trekken, rekening moet worden gehouden met onder meer de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene. Er dient te worden aangenomen dat deze wetsbepaling beoogt het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM te verzekeren.

In de bestreden beslissing kan hieromtrent worden gelezen dat de hechtheid van de gezinsbanden in België zich niet verzet tegen de intrekking van het verblijfsrecht, nu ook de echtgenote het verblijfsrecht verloor bij beslissing van 18 januari 2017 en de gezinsband behouden blijft.

De verzoekende partij stelt dat deze voorziene motivering betwistbaar is, waar de intrekkingbeslissing genomen in hoofde van de echtgenote duidelijk in strijd is met de wet. Hiervoor wordt verwezen naar het beroep dat de echtgenote bij de Raad instelde tegen deze laatste beslissing.

De vaststelling dringt zich op dat de Raad bij arrest van 6 maart 2018 met nummer 200 723 is overgegaan tot de nietigverklaring van de beslissing van 18 januari 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij. Deze nietigverklaring heeft tot gevolg dat deze beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan. In het verlengde hiervan dient te worden aangenomen dat het gestelde in de thans bestreden beslissing dat de echtgenote evenmin nog een verblijfsrecht in België heeft waardoor de gezinsband blijft behouden, niet (langer) overeenstemt met de werkelijkheid.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist van het bestuur naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden gezinsleven. Artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in de thans voorliggende situatie waarin het verblijfsrecht wordt ingetrokken ook in een verplichting om een dergelijk zorgvuldig onderzoek te voeren. Nu is komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat ook de echtgenote niet langer een verblijfsrecht geniet waardoor de gezinsband niet wordt verbroken, blijkt niet dat in casu inzake het gezinsleven een voldoende zorgvuldig onderzoek zoals vereist in het licht van artikel 8 EVRM werd verricht naar alle relevante feiten en omstandigheden. Het betoog van de verwerende partij in de nota dat artikel 8 van het EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd indien een verwijderingsbeslissing voorligt, kan niet worden aangenomen (zie onder meer EHRM 25 maart 2014, Biao t. Denemarken).

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is geen noodzaak tot onderzoek van de andere grieven ontwikkeld in het tweede middel of van het eerste middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar tweede middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS